

Новогодишна на здравица□

Неумолими са стрелките и мигът

да си замине Тя, съвсем напират.

Приготвила е всичко за из път.

Туп-туп, туп-туп – секундите пулсират.

Помнете ме – заглежда се във нас.

След малко тръгвам и сълзи да няма.

Какви ти сълзи, Нова е пред нас -

окачили сме даже календара.

Взривява се небето от възторг.

С “Добре дошла” зарята я посреща.

Запява тънкостенното стъкло:

Честито ни! И нека е чудесна!

Замайва ни възбудата и май

по старата тъгата вече гасне.

Отпиваме за Новата докрай -

Да бъде мирна! Спорна! Плодоносна!

СНЕЖНИТЕ КОЗИРКИ НА СОЗОПОЛ

Две чайки натежали от студа

се тътрят непохватно по паважа.

Над плажа, над морето и града

небето спуска гъста, снежна мрежа.

От дни е ядно. Крие гневен лик

и сипе, сипе, сипе, не престава.

Градът е непознато-бял до вик -

със сняг е тапициран и площада.

И всичко в него странно се смали.

Чардаците на стария Созопол

надничат изпод бели козирки.

Морето се провиква с тъжен грохот.

Край огнището

Огнището гори, а той е там,

със мисъл пак при нивите дохожда.

Улавя се, че си хортува сам.

Замислен е – къде какво се ражда.

Житото най-едрее на Златиш.

Под Дъбница коноп добре да сейне.

Мамулите вървят под Сини рид.

А просото на нивата при Медник.

Шепти и трие няма длан във длан.

Не е за него тази дълга дрямка.

Без работа издържа някой ден,

а зимата се ширна не за малко.

Ей, тате с кой така шептиш? -

учудено го гледат две очички.

За тебе, чедо, приказка открих.

Ела да ти разкажа за Звездичка.

А собата ухае на ошав.

В прозореца сивушко с клюнче чука.

“Живяли нявга на самотен бряг...”

Невидимо щурче гласец промъква.

Небе през стъкло

Студът е зъл и пакостен до смърт –

опитва се да властва над живота.

Задрасква стъпките в снега да не личат.

Подостря едно всеки слънчев допир.

Викът е онемял и вцепенен.

Над него само вятър прозвънява.

Гребе снежинки с двете си ръце

и сребърни – във танц ги разпилява.

Животът се стаява на кълбо.

Опитва се смален да оцелее.

Небето се затваря зад стъкло.

През процеп само ивичка синее.

Срещу страха

В живота ни страхът е често гост.

Неканен влиза и се разполага...

Нерядко господинът вдига тост –

за своята сполука все го прави.

А ние най-покорно го търпим

Той диша във лицето ни отблизо.

За себе си, за всичко се боим.

Обгръща ни и даже ни притиска...

Боим се за щастливата любов,

за нощите, за дните си...

Покоят

добива вид на бледен мъченик.

Страхът повлича... сто синджира роби...

Е, как да го прогоним без скандал?

Нахалът без да види и усети –

какво е точно взел, какво е дал -

животът ни без него да засвети.

Единственият начин срещу страх,

нанесъл се в дома ни без да пита -

за да изчезне вдън гори от нас -

изгледайте го право във очите...

На малка чикагска улица   Ролетките се спускат с дрезгав вик. Табелките
“отворено“ угасват.

Под навеса на спирката във брик

и пейката скучае даже празна.

Ухае на вечеря и на сън.

При пиците е ярко осветено.

Жена предъвка и се взира въвн.

Отнякъде се носи плач на бебе.

Рекламите крещят във цветове:

‘При нас купете свежи зеленчуци’.

Ветрец разнася мирис на море -

до езерото пътят е в минути.

Един бездомник, или уморен –

е свит одве в безцветната си блуза.

Мотрисата изтръгва за момент,

със острия си вик, нощта от унес...